

nu desværre er bleven delt i to Partier, saaledes at de angribe hinanden, men naar der saa er Noget, hvorefter man kan antage, at man kan opnaa Enighed, saa stiller jeg Forslag, fordi Alle erkjende, at det ikke vedkommer den store Strid; dette er Betydningen af det Forslag, som jeg har stillet. Særligt skal jeg opholde det høie Thing længere, men jeg haaber, at det vil vedtage Forslaget idag, eller hvis ikke, da ved 3die Behandling.

Solfstein-Ledeborg: Jeg tror, at det ærede Medlem kan være ganske rolig. Jeg tror, at hans Forslag gaar igjennem allerede ved 2den Behandling, men forøvrigt har jeg ikke rettet nogen Bebreidelse imod ham, fordi han har stillet Forslaget, det forekommer mig kun, at efter hele den Stilling, som Thinget tidligere har indtaget til Spørgsmaalet om Theatrets Gjælds Afbetaling, er Forslaget kommet lidt for hurtigt og blevet for lidt drøftet og behandlet. Det var kun det, som var Meningen, men jeg tror, at det ærede Medlem er blevet lidt irriteret, og at han maaske paa Grund af sin store Blufærdighed føler sig lidt krænket ved den Ros, han har faaet, og ved den Magt, som han kommer til at udfolde. Det var ikke ironisk ment, men naar det ærede Medlem til Slutningen angreb vort Parti og sagde, at hans Parti var mere enigt end vort, saa tog han feil, thi det er arriveret adskillige Gange, at det ærede Medlem er kommet paa Kant med sine egne Forslag (Latter). Jeg haaber, at det ærede Medlem denne Gang vil stemme for sit eget Forslag, men det forekommer mig dog, at det af og til er passeret, at ogsaa det ærede Medlems Parti er kommet paa absolut Krigsfod. Jeg maa bestemt fastholde, at Theatret meget godt kan faae sit Understøttelse betalt af Statskassen og ligesom iaar blive ført ind paa Finantsloven, naar den Position fastholdes, at Gjælden skal betales af Theatret selv. Jeg kan ikke se, at der er nogen som helst Strid derimellem; jeg tror, det ligger i, at det ærede Medlem opfatter Grunden til, at man vil have Theatret til selv at betale sin gamle Gjæld, fra et andet Standpunkt, men jeg skal ikke komme ind herpaa nu, thi saa kunde vi jo komme ind paa en længere Debat om Theaterspørgsmaalet. — Jeg har kun forlangt Ordet for at sige til det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), at jeg ogsaa anerkjender det Standpunkt, som han stiller sig paa. Jeg finder det overordentlig fornuftigt, at det ærede Medlem gjerne vil have Tallene frem. Dette er behageligt fra mit Standpunkt, thi jeg staaer mig kun ved, hver Gang det ærede Medlem bliver nødt til at tage fat paa sine Tal. Jeg har f. Ex. derved faaet Leilighed til at rette de Bemærkninger, som det ærede Medlem har gjort i sin Betænkning. Dengang det ærede Medlem gjorde sin Opgjørelse med Hensyn til Kanonerne, og da han skrev sine Bemær-

ninger om, hvad vi havde givet ifjor, gif det ærede Medlem ud fra den samme Betragtning, som han er gaaet ud fra idag, idet han nemlig ved Beregningen tog Summen indenfor Linien med, men jeg har albrig fundet det Umagen værd at tage fat paa den Sag, fordi jeg ikke tillægger det ærede Medlems Beregninger derom synderlig Betydning. Det kan jeg ikke gjøre, thi jeg veed, hvor megen Fantasi det ærede Medlem har, naar han skal til at summere op; det har han et stort Talent til, naar det er paa Andres Konto. Der er imidlertid en Feil i det ærede Medlems Betænkning, som jeg fandt overordentlig ligegyldig, og som jeg derfor ogsaa nu kun tager fat paa, fordi jeg er bleven nødsaget dertil paa Grund af den Bevilling af 50,000 Kr., som nu ligger for her. Med Hensyn til denne Bevilling kan jeg ikke se rettere — og det tror jeg ikke, Nogen kan —, end at Ansaret for idag kommer til at hvile paa den høitærede Minister, som ifjor modtog en Bevilling under en Forudsætning, som nu viser sig ikke at kunne holde Stik (Afbrudelse). Den høitærede Minister siger, at denne Forudsætning holder Stik, thi han kan nu ved at sælge Maskinerne faae Summen ud, men det var ikke Forudsætningen ifjor. Forudsætningen var ifjor den, at han skulde udbringe Summen paa en for Statskassen fordelagtig Maade, og da jeg ikke kan antage, at han har havt ifinde at sælge Maskinerne som gammelt Jern, maa han altsaa have ment, at han vilde være istand til at sælge dem paa en for Statskassen fordelagtig Maade. Den ærede Minister har altsaa taget feil, men det er jo menneskeligt at tage feil, og det kan man jo ikke bebreide ham (Afbrudelse). Nei, den høitærede Minister var ikke Minister ifjor, men han var Direktør, og jeg antager, at han stemte for, arbejdede for og tog Ordet for Forslaget, saa at han i alt Fald vel ikke vil desavouere Marineministeriet. Vil han imidlertid dette, saa er det Marineministeren ifjor, som tog feil, og det er mig saa meget kjærvare, thi jeg ønsker ikke at rette nogen Bebreidelse imod den høitærede Minister. Men jeg siger altsaa, at Marineministeriet ifjor har taget feil, og nu kommer man iaar og siger, at nu er der ikke Andet at gjøre, end enten at lade være at bygge Skibet eller ogsaa at sælge disse Materialier paa en ufordelagtig Maade, eller for det Tredie at bevilge en ny Sum. Saa sige vi: Lad være at bygge Skibet, det har ingen Hast, og det har det naturligtvis heller ikke. Det følger af sig selv, at naar man havde havt Visshed for, at den Betingelse ikke kunde opfyldes, saaledes som den er stillet paa Finantsloven, skulde man ikke have bygget Skibet. Man kunde altsaa have ladet være, men man har alligevel gjort det; men saa er det ogsaa den ærede Minister, der paatager sig Ansaret, thi det er ham, der først har taget feil, og dernæst har han paataget sig Ansaret